

ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΕΣ

**η Νύχτα των
ζωντανών νεκρών
ή η ανάγκη ώστε οι νεκροί
να θάψουν τους νεκρούς τους**

συνεισφορές στην συζήτηση για την
αφορμαλιστική εξεγερσιακή

αναρχική τάση

Η Νύχτα των ζωντανών νεκρών ή η ανάγκη ώστε οι νεκροί να θάψουν τους νεκρούς τους

(Αναφορικά με τις επαναστάσεις του παρελθόντος και του μέλλοντος)

"Η παράδοση όλων των νεκρών γενεών καταπιέζει σαν εφιάλτης το μυαλό των ζωντανών. Και όταν οι ζωντανοί φαίνεται να ασχολούνται με τη μεταβολή των ίδιων τους των εαυτών καθώς και των πραγμάτων, αναζητώντας να δημιουργήσουν κάτι το ανέκδοτο, είναι ακριβώς σε αυτές τις στιγμές της επαναστατικής κρίσης που καλούν δειλά να σπεύσουν να τους συνδράμουν τα πνεύματα του παρελθόντος, παίρνοντας δανεικά τα ονόματά τους, τα πολεμικά τους συνθήματα, τα ρούχα τους, για να αναπαραστήσουν, διαμέσου αυτής της σεβάσμιας παλιάς μεταμφίεσης και αυτής της δανεισμένης γλώσσας, την καινούρια σκηνή της παγκόσμιας ιστορίας [...] Σε εκείνες τις επαναστάσεις η ανάσταση των νεκρών εξυπηρετούσε, λοιπόν, ως μέσο για να δοξάσουν τους καινούριους αγώνες και όχι για ζήσουν με μορφή παρωδίας τους παλιούς, για να μπορέσουν διαμέσου της υπερβολής της φαντασίας να καθορίσουν συγκεκριμένα την διαγραφόμενη αποστολή και όχι για να υποχωρήσουν μπροστά από την επίτευξη της μέσα στην πραγματικότητα, για να ξανασυναντήσουν το ίδιο το πνεύμα της επανάστασης και όχι αντίθετα για να θέσουν σε κυκλοφορία το φάντασμά της [...]"

Η κοινωνική επανάσταση του δέκατου ένατου αιώνα δεν μπορεί να αντλήσει την ποιήσή της από το παρελθόν, αλλά μονάχα από το μέλλον. Δεν μπορεί να ξεκινήσει την αποστολή της χωρίς προηγουμένως να απαλλαγεί εντελώς από κάθε λατρευτική δεισιδαιμονία για το παρελθόν. Οι παρελθούσες επαναστάσεις είχαν ανάγκη να γυρίσουν πίσω στις αναμνήσεις της παγκόσμιας ιστορίας έτσι ώστε να προσδιορίσουν επαρκώς το ίδιο τους το περιεχόμενο. Η επανάσταση του δεκάτουέννατου αιώνα πρέπει να αφήσει τους νεκρούς να θάψουν τους νεκρούς τους, έτσι ώστε να μπορέσει να αποκτήσει συνείδηση του ίδιου της του περιεχόμενου"¹

Καρλ Μαρξ

---

1 Marx C. , Η δεκάτηογδή Μπρυμέρ του Λουδοβίκου Βοναπάρτη, Marx C. και Engels F., Διαλεκτά έργα σε τρεις τόμους, εκδοτικός οίκος πρόοδος, Μόσχα 1981, Τόμος Ι, σελίδα 404.

Παραθέτω σε πλήρη ανάπτυξη την πιο διαυγή σκέψη του μεγαλύτερου των αδελφών Μαρξ, με στόχο να επισημάνω, όχι μόνο τη χρησιμότητα μιας παρόμοιας αναφοράς στις ημέρες μας, αλλά επίσης για να υπογραμμίσω το ίδιο το πνευματικό υπόβαθρο των σύγχρονων μαρξιστών καθώς και των αντιεξουσιαστών που διεξάγουν "τους αγώνες τους" με το μάτι καρφωμένο στον καθρέφτη που βλέπει πίσω. Αυτό που είναι πραγματικά εκπληκτικό είναι το γεγονός ότι αναμένουν διαφορετικά αποτελέσματα ακολουθώντας κατά γράμμα τις οδηγίες του παρελθόντος, συμμαχώντας με μια "προοδευτική" (θετική) θεώρηση που οικοδομεί θριαμβευτικές αφηγήσεις και εμπνέει γελοίες κινηματογραφικές ταινίες (όπως η *Libertarias*²) και φλεγματώδεις σαπουνόπερες (όπως η *(Vientos de agua)*³). Σήμερα ο μαρξισμός και ο αναρχο-κομμουνισμός αποτελούν παραδόσεις όλων των νεκρών γενεών που καταπιέζουν τα μυαλά των ζωντανών και προκαλούν ναυτία παρεμποδίζοντας την υλοποίηση ενός "ανεπανάληπτου γεγονότος". Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνει ότι κάθε μορφή παράδοσης μεταβάλεται εύκολα και αναπότρεπτα σε δόγμα και σε ορθοδοξία.

Παραδόξως, συνεχίζουμε να επικαλούμαστε τα πνεύματα του παρελθόντος και να δανειζόμαστε τα ονόματά τους, τα πολεμικά τους συνθήματα, τα ρούχα τους, για να μεταμφιεστούμε σε σεβάσμιους γέροντες και να επαναλάβουμε για πολλοστή φορά το κήρυγμα διαμέσου μιας δανεικής γλώσσας, επαναλαμβάνοντας τις ίδιες ενέργειες που οδήγησαν ΟΛΕΣ τις επαναστάσεις στο δρόμο της "αντεπανάστασης", επιβάλλοντας φασιστικά καθεστώτα (κόκκινα/ή καφέ), δομημένα γύρω από την εργασία και την παραγωγικότητα! Δηλαδή αμιγώς καπιταλιστικά.

Οι "κοινοτιστές" ("comunizadores", νεο-κομμουνιστές ή κομμουνιστές), οι μετααναρχικοί και επίσης οι "ορθόδοξοι" εξεγερσιακοί⁴ παραμένουν παγιδευμένοι μέσα στον περασμένο αιώνα. Γατζώνονται στο παρελθόν για να μπορέσουν να παραμείνουν γραπωμένοι στο "μέλλον". Δεν μπορούν να κατανοήσουν ότι δεν υπάρχει μέλλον διότι το μέλλον ξέμεινε πλέον πίσω. Δεν πρόκειται φυσικά αλλο τόσο για μια "επιστροφή στο μέλλον"-όπως μέσα στην κινηματογραφική τριλογία του Robert Zemeckis- αλλά για να μπορέσουμε να κατοικήσουμε στο παρόν. Να βιώσουμε έντονα την καθημερινή εξέγερση, να καταλάβουμε εκείνους τους εφήμερους χώρους που επιτρέπουν να τροφοδοτηθεί η φωτιά. Αλλά οπωσδήποτε χωρίς να προσδώσουμε μια τεχνητή ύπαρξη σε όλους αυτούς τους χώρους.

2 Ισπανική ταινία γυρισμένη το 1996, σκηνοθεσία Vicente Aranda, βασισμένη στο ρομάντζο "La monja libertaria (Planeta, 1981) του Antonio Rabinad.

3 Αργεντινική-Ισπανική τηλεοπτική σειρά, σκηνοθεσία του Περονίστα Juan Jose Campanella (2006).

4 Η εξεγερσιακή πράξη-όσο και χειραφετητική μπορεί να φαίνεται από υποκειμενική άποψη-ικανοποιεί μονάχα τον εαυτό της και είναι ανίκανη να υπερβεί το ατελές, εκπίπτοντας με αστόχαστο τρόπο σε ξεπερασμένες ενέργειες.

Πρέπει να αποφύγουμε πάση θυσία αυτοί οι χώροι να μεταβληθούν σε χαρακώματα. Δηλαδή καινούριες παγίδες: ψεύτικα αναχώματα που ενθαρρύνουν μονάχα τη μιλιταριστική λογική και απαγορεύουν σε οτιδήποτε "το ανέκδοτο" να γίνει μια εφικτή πραγματικότητα. Το να παραμείνουμε επίσης αγκυροβολημένοι μέσα στην ανάλυση της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης των τριών τελευταίων δεκαετιών του περασμένου αιώνα, παρεμποδίζει άλλο τόσο την κατανόηση του παρόντος και αποτελεί μια πρόσκληση να διατηρήσουμε γεμάτα τα όπλα μας αλλά επαρκώς ασφαλισμένα, φρενάροντας τη συγκεκριμένη δράση της σύγχρονης ανατρεπτικής κίνησης.

Είναι πλέον επείγον να δώσουμε τη χαριστική βολή στον εικοστό αιώνα για να θάψουμε μαζί του όλες τις ψευδαισθήσεις που κυριάρχησαν κατά τη διάρκειά του. Μέσα σε αυτό το ίδιο φέρετρο είναι επείγον να θάψουμε επίσης και τη μνήμη "μας", δηλαδή την ιστορία του "εργατικού κινήματος", την ιστορία των επαναστάσεων και όλων των ουτοπικών παλμών που συνόδευσαν εκείνα τα ουτοπικά αφηγήματα που αντανakλούν τη σκέψη του περασμένου αιώνα.

Πρέπει να θέσουμε υπό αμφισβήτηση τις μορφές της μνήμης και να προωθήσουμε την αναρχική λήθη ως αναπόσπαστο τμήμα του σχεδίου ολικής απελευθέρωσης. Πρέπει να θάψουμε τους νεκρούς και να σταματήσουμε να σκοντάφτουμε πάνω στους θρύλους τους, για να επιτρέψουμε στον ίδιο το θρύλο να ρευστοποιηθεί! Σε αυτή την ακαταμάχητη οντότητα χωρίς πρόσωπο που είναι η αναρχική δυναμική: σε αυτό το πνεύμα που διατρέχει ολόκληρο το κόσμο από άκρη σε άκρη, που ενοχλεί, ανατρέπει, εισβάλλει, παραβιάζει.

Υπάρχει επείγουσα ανάγκη να κάνουμε έξωση στην ίδια τη παράδοση, πεπεισμένοι ότι οι βεβαιότητες του ήδη γνωστού δεν μπορούν να μας προσφέρουν παγκόσμιες και καθησυχαστικές απαντήσεις. Αντίθετα, πρέπει να προωθήσουμε την ίδια μας την αυτοσχεδιαστική ικανότητα, αναπτύσσοντας τη διαρκή εξέγερση μέσα σε χώρους που βρίσκονται διαρκώς σε συνεχή αλλαγή στο εσωτερικό της χαοτικής ροής της ζωής. Η ικανότητά μας να ξεχάσουμε αναζωογονεί τον αυθορμητισμό και μας δίνει τη δυνατότητα να εξερευνήσουμε περισσότερο δημιουργικές μορφές καταστροφής καθώς και αναρχικούς τρόπους ύπαρξης μέσα στο κόσμο-που απελευθερώνουν την ανατρεπτική ανυπακοή και μολύνουν με ανομία τους κοινωνικούς χώρους-δρώντας σαν φυτίλι για το χάος που παρεμποδίζει τα τυπικά βολέματα καθώς και την εν δυνάμει κανονικότητα. Για να μπορέσουμε να παραμείνουμε αναρχικοί πρέπει να πάψουμε να είμαστε.

Τον Ιούνιο του 1958, η σιτουασιονιστική διεθνής ήταν ήδη ενσυνείδητη της αναγκαιότητας της λήθης, όπως δήλωνε στις εκδοτικές σημειώσεις του πρώτου αριθμού του κεντρικού της τεύχους: "Οι σιτουασιονιστές θέτουν τους εαυτούς τους στην υπηρεσία της αναγκαιότητας της λήθης. Η μόνη δύναμη από την οποία

μπορούν να περιμένουν κάτι είναι το προλεταριάτο, θεωρητικά χωρίς κανένα παρελθόν, αναγκασμένο συνεχώς να ανακαλύπτει τα πάντα, για το οποίο ο Μαρξ έλεγε ότι ή είναι επαναστατικό ή δεν είναι τίποτα.⁵ Το Δεκέμβριο του ίδιου χρόνου, στον πρόλογο του δεύτερου τεύχους, το επιβεβαίωσαν, "Είμαστε υποστηρικτές της λήθης. Ας ξεχάσουμε το παρελθόν μας και θα ξεχάσουμε το παρόν μας. Δεν αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας ως σύγχρονους όλων αυτών που ικανοποιούνται με τα ελάχιστα". Παρόλα αυτά και παρότι αυτές οι εικόνες διατηρούν ακόμη σήμερα μια καταλυτική σημασία, είναι αδιαμφισβήτητη η ίδια η ελλειπής ικανότητα στη λήθη που χαρακτήρισε, κατά τα άλλα, τους σιτουασιονιστές.

Μπλοκαρισμένοι μέσα στη μαρξιστική λογοδιάρροια, αφιερώθηκαν ψυχή και σώματι να αναπολούν το παρελθόν, υπερθεματίζοντας τις ξεπερασμένες προτάσεις των εργατικών συμβουλίων ως τον μοναδικό μηχανισμό απελευθέρωσης διαμέσου της αυτοδιαχείρισης του κεφαλαίου.

Ο Halberstam -βυθισμένος μέσα στις συνεισφορές που τροφοδοτούν τη ριζοσπαστική αρνητικότητα της queer αγωνιστικής θεωρίας- υπογραμμίζει ότι, "Μπορούμε να επιθυμούμε να ξεχάσουμε την οικογένεια και να ξεχάσουμε την υφαντική τέχνη, και να ξεχάσουμε την παράδοση, με στόχο να ξαναρχίσουμε από ένα καινούριο τόπο, όχι τον τόπο όπου το παλιό γεννά το νέο, όπου το παλιό προετοιμάζει το έδαφος για το νέο, αλλά όπου το νέο αρχίζει από το μηδέν, χωρίς τις κουρτίνες της μνήμης ή της παράδοσης και χωρίς παρελθόν από το οποίο να προσδοκούμε κάτι".⁶

Σήμερα ο αναρχικός αγώνας -χειραφετημένος από το παρελθόν και ξένος προς όλες τις απόπειρες ανάνηψης που τείνουν να επαναλαμβάνουν μέχρις εξάντλησης τις επαναστάσεις του παρελθόντος-πρέπει να ξεκινήσει από το μηδέν, να αποκοπεί από τους "αργαλειούς" και από το βάρος της παράδοσης. Η παράδοση την οποία ακόμη σήμερα εξακολουθούμε να βιώνουμε προσπάθησε με κάθε μέσο να αποφύγει την αναρχία.

Αν θέλουμε πραγματικά τη καταστροφή ολόκληρου του υπάρχοντος, πρέπει να ξαναρχίσουμε αυτή την πορεία από ένα καινούριο τόπο, όχι από αυτό το ειδυλλιακό τοπίο όπου από τα ερείπια του παλιού κόσμου θα γεννιόταν ο καινούριος που έχουμε μέσα στη καρδιά μας, αλλά διευρύνοντας το βλέμμα μας σε αυθεντικές συλλήψεις και συγκεκριμενοποιώντας τις απαραίτητες ενέργειες

5 Ο αγώνας για τον έλεγχο των νέων τεχνικών του ελέγχου, Internationale Situationniste, N.1 : Η πραγματοποίηση της τέχνης (1-6), Εκδόσεις Gris, Μαδρίτη 1999, σελ.12.

6 Halbestam, Jack, El arte queer del fracaso, Editorial Egales, Barcelona/Madrid 2018, Σελ.80.

που θα μας εγγυηθούν την καταστροφή της κυριαρχίας αυτή εδώ τη στιγμή, χωρίς να τρέφουμε ουτοπικές ελπίδες.

Η αναρχία δεν είναι η διαδρομή που οδηγεί στην ουτοπία, όπως ακριβώς αξιωνε να γίνει πιστευτό ο κοσμικός χριστιανισμός του δέκατου ένατου αιώνα, προωθώντας έτσι τη πίστη σε μια κληρονομημένη από τις αρχαίες χριστιανικές ελπίδες μεταφυσική. Η αναρχία δίνει τη δυνατότητα να βιώσουμε και να συγκεκριμενοποιήσουμε τη καταστροφή μέσα στο παρόν, σε όποιον δεν κατευθύνεται πούθενά και δεν ελπίζει σε διαμεσολαβημένες λύσεις ή σε καθεστώτα που θα έλθουν στο όνομα της ελευθερίας και της ισότητας. Με αυτή την έννοια, δεν μπορεί να εννοηθεί σαν μια εναλλακτική ή ανταγωνιστική στη κυριαρχία πρακτική, αλλά αντίθετα ως μια "παρενόχληση", ένας "ιός" ή μια "μόλυνση". Ένα είδος διεισδυτικού καρκίνου που ικανοποιείται καθημερινά να καταστρέφει αυτό που βρίσκεται πιο "κοντά" και όχι σε ένα απομακρυσμένο τέλος. Αυτό το οποίο βρίσκεται "κοντά" είναι στην ουσία όλα αυτά που έχουμε και όχι φυσικά ένα παγκόσμιο που συνήθως παραμένει απρόσιτο. Όμως, καταστρέφοντας αυτό που βρίσκεται "κοντά" και ταυτόχρονα σε διαφορετικές περιοχές του κοινωνικού σώματος, προκαλούμε τη μετάσταση. Αυτή ακριβώς είναι η εφικτή αναρχία: εφήμερη και γήινη, ενδεχόμενη και ατελής, άτακτη και πολυσύνθετη. Μέσα σε αυτό το σχήμα βρίσκεται επίσης η δυνατότητα εκδίπλωσης ενός ανανεωμένου αναρχικού παραδείγματος, ικανού να επανατονώσει τους μύες των καινούριων θεωρητικο-πρακτικών αναπτύξεων που αφορούν άμεσα το παρόν. Ή λέγοντας το με διαφορετικά λόγια, είμαστε ενσυνείδητοι του γεγονότος ότι το παρελθόν αποτελεί ένα σύνολο συνηθειών από τις οποίες δεν έχουμε να μάθουμε απολύτως τίποτα και ακόμη λιγότερο ωφελεί να τις αναπαράγουμε σήμερα. Επαφύεται, κατά συνέπεια, σε αυτό το παράδειγμα να δείξει την αξία του σε όρους επικαιρότητας, έκτασης και βάθους μέσα σε μια νέα τριπολική παγκόσμια τάξη πραγμάτων που έχει επιβληθεί από τον υπερτεχνολογικό καπιταλισμό.

Οι κινητοποιήσεις της εξάντλησης, η οργή της απογοήτευσης και οι εξεγέρσεις της εξαθλίωσης δεν προκαλούν τίποτε περισσότερο από την επιβεβαίωση της συνέχειας της κυριαρχίας, δηλαδή παράγουν περισσότερο καπιταλισμό. Μονάχα η φωτιά θα μπορέσει να μας δωρίσει την αναρχία, κατέχοντας το μοναδικό βάρος αυτής της λέξης. Αυτό σημαίνει χωρίς κατά προσέγγιση καταστάσεις, αντικαταστάσεις ή συνωνυμίες που δεν εκφράζουν σε καμία απολύτως περίπτωση το ίδιο πράγμα ούτε και προσεγγίζουν-έστω από απόσταση-την υφή των πραγματικών μας επιθυμιών.

(Απόσπασμα από τη μπροσούρα " El aroma del Fuego" : Η οργή της απογοήτευσης μέσα σε ένα τριπολικό κόσμο).

<https://es-contrainfo.espiv.net/2020/11/29/planeta-tierra-publicacion-del-companero-gustavo-rodriguez-el-aroma-del-fuego/>

<https://es-contrainfo.espiv.net/files/2020/11/El-aroma-del-fuego.pdf>

πηγή: <https://corrispondenzeanarchiche.wordpress.com/2021/02/13/la-notte-dei-morti-viventi/>

επιμέλεια: μεταφραστική ομάδα wormhole, 2026

